12 Φεβρουαρίου 2015

Άγιος Ιουστίνος Πόποβιτς-Ομιλία στην Κυριακή

δοξη Ιδού

ευαγγέλιο που αφορα στο νου και το σώμα του καθενός μας. Είναι το ευαγγέλιο της ευσπλαχνίας. Είναι η θαυμαστή παραβολή του Σωτήρος, στην οποία απεικονίζεται ολόκληρη η ζωή μας. Η δική μου, η δική σου, του καθενός ανθρωπίνου όντος επάνω στην γη. Όλους τους αφορα το σημερινό άγιο Ευαγγέλιο. Όλους.

Ο άνθρωπος! Αυτός ο θεϊκός πλούτος επάνω στην γη! Κύτταξε το σώμα του, το μάτι, το αυτί, την γλώσσα. Τι θαυμαστός πλούτος. Το μάτι! Ὑπάρχει τίποτε πιο τέλειο που να ημπορή ο άνθρωπος να επινοήσῃ σ' αυτόν τον κόσμο; Κι όμως, το μάτι αυτό το εδημιούργησε ο Κύριος, όπως και την ψυχή και το σώμα. Η ψυχή μάλιστα είναι ολόκληρη εξ ουρανού. Οποίος πλούτος! Το σώμα! Θαυμαστός θείος πλούτος που σου δόθηκε για την αιωνιότητα και όχι μόνο για την πρόσκαιρη αυτή γήινη ζωή. Και ψυχή δοσμενη για την αιωνιότητα.

Ακούσατε τι ευαγγελίζεται ο Άγιος Απόστολος Παύλος σήμερα. «Το δε σώμα τω Κυρίῳ» (Α΄ Κορ. 6, 13). Ο Κύριος έπλασε το ανθρώπινο σώμα για την αιώνια ζωή,

για την αθανασία, για την καθαρότητα. Το έπλασε για την αιώνια αλήθεια, για την αιώνια δικαιοσύνη και για την αιώνια αγάπη: όπως το σώμα, έτσι και την ψυχή. Όλα αυτά είναι δώρα του Θεού, ανεκδιήγητα και μεγάλα και πλούσια, και –το πιο σπουδαίο– αθάνατα και αιώνια δώρα του Θεού.

Εμείς όμως οι άνθρωποι τι κάνομε μ' όλα αυτά τα δώρα; Τι οικοδομούμε με αυτά; Παραδίδουμε το σώμα στις ηδονές και στα πάθη αυτου του κόσμου, και την ψυχή στους ακαθάρτους λογισμούς, τις ακάθαρτες επιθυμίες, τις ακάθαρτες ηδονές. Δια των αμαρτιών και η ψυχή και το σώμα απομακρύνονται από τον Θεό, φεύγουν από το Θεό, φεύγουν «εις χώραν μακράν». Τίνος είναι αυτή η «μακρυνή χώρα;»

Ακούσατε που ο άσωτος υιός βόσκει χοίρους. Στην χώρα του διαβόλου. Στην χώρα, όπου ο διάβολος έχει εξουσία πάνω στον άνθρωπο δια των παθών, δια των αμαρτιών, και τον κρατάει σε φρικτή τρέλλα, στον παραλογισμό και την παραφροσύνη.

Λοιπόν, η αμαρτία; Κάθε αμαρτία είναι τρέλλα. Και ο άνθρωπος θα είναι πάντα μεσα σ' αυτή την τρέλλα, μεχρις ότου συναντηθή με τον Κύριο Ιησού Χριστό. Και θα συναντηθή με την μετάνοια.

Ακούσατε πώς ο άσωτος υιός, αισθανόμενος τι σημαίνει ζωή μεσα στην αμαρτία, ζωή μεσα στίς ηδονές και τα πάθη αυτου του κόσμου, λέγει: «Πόσοι μίσθιοι του πατρός μου περισσεύουσιν άρτων, εγώ δέ λιμώ απόλλυμαι» σε ξένη και μακρυνή χώρα. «Αναστάς πορεύσομαι προς τον πατέρα μου». Σηκώθηκε και πήγε προς τον πατέρα. Και ο ουράνιος Πατήρ, ο Θεός και Ελεήμων Κύριος, «έτι αυτου μακρὰν απέχοντος είδεν αυτον καὶ εσπλαγχνίσθη και δραμὼν επέπεσεν επὶ τον τράχηλον αυτου καὶ κατεφίλησεν αυτον», ενώ συγχρόνως ο υιός με λυγμούς έλεγε: «πάτερ ήμαρτον εις τον ουρανόν και ενώπιόν σου, ουκέτι ειμί άξιος κληθήναι υιός σου». Αμάρτησα στον ουρανό και σ' όλα τα αστέρια. Όλα τα εμόλυνα με το πύον των παθών μου, και με το σκοτάδι των παθών μου τα ημαύρωσα όλα. «Ήμαρτον ενώπιόν σου»! Φεύγοντας από σένα, σε ποιόν προσκολλήθηκα; Δίπλα σε ποιόν ήμουν; Τίνος χοίρους εγώ έβοσκα; Του διαβόλου! Εγώ διαβολοποίησα την ψυχή μου, την οποία εσύ μού έδωσες να γίνῃ αγία και αθάνατη. Εγώ εβρώμισα το σώμα, εθανάτωσα το σώμα, εξαθλίωσα το σώμα!

Όταν ο άσωτος υιός «ήλθεν εις εαυτόν» –αφού ήταν εκτός εαυτου, στην τρέλλα, στίς ηδονές και στα πάθη αυτου του κόσμου– δια της μετανοίας έτρεξε προς τον πατέρα. Και ο πατέρας τον αγκαλιάζει και τον φιλεί. Δεν είχε τελειώσει ακόμη ο υιός την εξομολόγησί του, δεν είχε εκφράσει ακόμη την επιθυμία του να τον δεχθή ο πατέρας του σάν δούλο, και ο πατέρας λέγει στούς υπηρέτες του: «Φέρετε την στολή την πρώτη και ενδύσατέ τον και δώστε δακτυλίδι στο χέρι του και υποδήματα στα πόδια του και αφού φέρετε τον μόσχο τον σιτευτό, σφάξτε τον για να φάγωμεν και ευφρανθώμεν».

Για πιό λόγο ευφραίνεται ο ουρανός; Για ποιό λόγο ο Θεός ευφραίνεται στον

ουρανό; Για ποιό λόγο ευφραίνονται οι άγγελοι; Σε ποιόν ο Κύριος λέγει να ευφρανθώμεν; Στους αγγέλους!
Ο άνθρωπος ο οποίος χάθηκε μεσα στίς αμαρτίες, θυμήθηκε ότι ήταν αδελφός των αγγέλων και έσπευσε πρός τον ουρανό. «Ήμαρτον εις τον ουρανόν και ενώπιόν Σου». Αμάρτησα στους αγγέλους, στους αρχαγγέλους. Εγώ εδιαβολοποίησα τον εαυτό μου. Έρριξα τον εαυτό μου στην αγέλη των χοίρων, στην αγέλη των παθών. Και να, τώρα είμαι όλος ξεσχισμενος, όλος κουρελιασμενος. Και η ψυχή και το σώμα κουρελιασμενα. Όλα εξαθλιωμενα.
Λοιπόν, τι είναι μετάνοια; Ο Κύριος τρέχει να συναντήσῃ τον μετανοήσαντα υιό. Τον αγκαλιάζει και τον ασπάζεται και όλος ο ουρανός συγκινείται. Όλοι οι άγγελοι ευφραίνονται. «Και ήρξαντο ευφραίνεσθαι» αναφέρεται στην θαυμαστή περικοπή του Σωτήρος. Για ποιό λόγο χαίρεσθε εσείς άγιοι άγγελοι, άγιοι αρχάγγελοι; Εσείς, οι οποίοι παντοτινά πενθήτε για τον γήινο αυτό κόσμο βλέποντας τα δικά σας πεσμενα αδέλφια, τους ανθρώπους, πώς πνίγονται μεσα στίς αμαρτίες και τις ηδονές και τα πάθη και τους διαφόρους θανάτους αυτου του κόσμου, γιατί ευφραίνεσθε; «Ευφραινόμαστε για την ανάστασι, την ζωοποίησι του νεκρού αδελφού μας ανθρώπου, ότι νεκρός ήν και ανέζησε». Νεκρός ήταν ο άσωτος υιός, όταν ήταν μακράν του Θεού, της πηγής της Ζωής, μακρυά από τον ουρανό. Ιδού, ανάστασις εκ νεκρών φαίνεται [η επιστροφή του ασώτου] στα μάτια όλων των ουρανίων δυνάμεων. Όλες οι ουράνιες δυνάμεις γι’ αυτό χαίρονται, «ότι απολωλώς ήν και ευρέθη». Πράγματι, όταν ο άνθρωπος είναι μεσα στις αμαρτίες και τα πάθη, χάνει τον εαυτό του, δηλαδή δεν έχει αυτογνωσία, είναι εκτός εαυτου. «Εις εαυτόν δέ ελθών», λέγει ο Σωτήρ. Ο άνθρωπος συνέρχεται, όταν σκεφθή τίνος είναι, δηλ. του Θεού. Το σώμα σου τίνος είναι; Του Θεού. Η ψυχή και αυτή του Θεού. Όλα δώρα, δώρα του Θεού. Εγώ, ποιός είμαι σαν άνθρωπος; Του Θεού, όλος του Θεού! Το σώμα μου είναι δοξασμενο από τον Θεό. Γι’ αυτό το εδημιούργησε ο Θεός, λέγει ο άγιος Απόστολος στο σημερινό αποστολικό ανάγνωσμα. Και το σώμα για τον Κύριο, και η ψυχή για τον Κύριο. Δοξάζομε τον Κύριο και με το σώμα και με την ψυχή. Του Θεού είναι και το ένα και το άλλο. Μή νομίζεις ότι είναι τίποτε δικό σου, όχι. Όλα είναι αιωνίως του Θεού. Και συ είσαι αιωνίως του Θεού. Αλλά τότε μόνο, όταν εσύ το συνειδητοποιής.
Λοιπόν η αμαρτία; Δεν επιτρέπει ο διάβολος στον άνθρωπο να συναισθανθή ότι είναι υιός του Θεού. Ο διάβολος εξουσιάζει με την καρδιά και δεν αφήνει στον άνθρωπο να σκεφθή τον Θεό, να θυμηθή, ότι είναι υιός του Θεού, ότι είναι πλούσιος, ανεκδιήγητα πλούσιος. Ότι αυτός είναι αδελφός των αγίων αγγέλων. Ο διάβολος όλα τα σκοτίζει, όλα τα απομακρύνει από τον άνθρωπο, τα διαστρεβλώνει, και του δίνει ψεύτικες ηδονές μεσω των αμαρτιών. Πράγματι έχει δίκαιο ο Απόστολος Παύλος όταν λέει στον άγιο Επίσκοπο και μαθητή του, Απόστολο Τίτο: «ήμεν γάρ ποτέ και ημείς ανόητοι» (Τίτ γ΄, 3) Κοιτάξτε τι λέει ο

Απόστολος. Πότε άγιε Απόστολε; Υποδουλωμενοι στίς διάφορες επιθυμίες και στα διάφορα πάθη, τότε είμασταν τρελλοί και ανόητοι.
Δεν θέλει ο Κύριος δια της βίας να σε αναστήση εκ των θανάτων σου, να σε αρπάξη από την αμαρτία. Εσύ πρέπει πρώτος να το πης στον ἴδιο: «Κύριε, αυτή η αμαρτία με βασανίζει. Δεν την θέλω, έχει όμως εξουσία επάνω μου. Ελευθέρωσε με!» Τότε γίνεται θαύμα. Πάντα. Ποτέ ο Κύριος δεν αφήνει χωρίς απάντησι την προσευχή, έστω και του μεγαλυτέρου αμαρτωλού. Δεν υπάρχει φρικτή αμαρτία για τον άνθρωπο, ο οποίος αγρυπνεί επάνω στη δική του συνείδηση, επάνω στη ζωή του. Ξέρει ο άνθρωπος, ότι μετά την προσέλευση του Κυρίου Ιησού Χριστου στον κόσμο, ότι δεν υπάρχη αμαρτία, από την οποία ο Κύριος δεν μπορεί να μας ελευθερώση. Δεν υπάρχει αμαρτία, την οποία ο άνθρωπος δεν μπορεί να νικήση, δεν υπάρχει αμαρτία, την οποία ο άνθρωπος δεν μπορεί να διώξη. Ο Κύριος δίνει την δύναμη. Μόνο κάνε την αρχή. Μόνο αναβόησε, όπως ο άσωτος υιός: «Πάτερ, ήμαρτον εις τον ουρανόν και ενώπιόν Σου». Όταν αμαρτάνης, αμαρτάνης όχι μόνο στον Θεό, αλλά σ’ όλα τα ουράνια κτίσματα, σ’ όλα τα επίγεια κτίσματα. Αμαρτάνεις στα πουλιά, αμαρτάνης στα λουλούδια, τα δένδρα. Αμαρτάνεις σ’ όλα τα ζωντανά όντα. Η αμαρτία είναι πραγματικά φοβερή, άνευ της μετανοίας. Τόσο φοβερή, ώστε να σκοτώνη και να ρίχνη σ’ εκατό θανάτους. Να ρίχνη στην αγκαλιά του διαβόλου και στην αιώνια φρικωδεστάτη κόλαση. Χωρίς αμφιβολία. Γι’ αυτό ο Θεός ήλθε σ’ αυτόν τον κόσμο. Να εξολοθρεύση τον φοβερό δράκοντα, ο οποίος λέγεται αμαρτία. Ήλθε ο Θεάνθρωπος Κύριος Ιησούς Χριστός και μας έδωσε όλα τα μεσα να εξολοθρεύσομε την αμαρτία, την κάθε αμαρτία. Εδημιούργησε την Εκκλησία Του επάνω στη γη και της έδωσε όλες τις ουράνιες δυνάμεις, για να νικάμε και εμείς οι άνθρωποι όλες τις αμαρτίες, όλους τους θανάτους μέσα μας και γύρω μας.
Ο Κύριος μας έδωσε τα θαυμαστά Άγια Μυστήρια. Το άγιο Βάπτισμα, τη Θεία Κοινωνία, τα οποία εξολοθρεύουν την αμαρτία. Μας έδωσε και τις θαυμάσιες αρετές, πίστη, ελπίδα, αγάπη, προσευχή, νηστεία, αγρυπνία, πραότητα και όλες τις υπόλοιπες ευαγγελικές αρετές. Γι’ αυτό δεν υπάρχει απόγνωση στον Χριστιανό άνθρωπο σ’ αυτόν τον κόσμο.
Ας ξυπνήση ο Αγαθός Θεός όλους τους αθέους, όλους τους απίστους. Ας κτυπήση τον καθένα με τον κεραυνό του Ουρανίου Ελέους. Με τον κεραυνό του Ουρανίου Ελέους μεσα στη συνείδηση, μεσα στη ψυχή. Ας ξυπνήση ο καθένας και πορευθή στην ουράνια πατρίδα του, στην ουράνια τράπεζα ανάμεσα στους αγίους αδελφούς του, τους αγγέλους. Ας ζήση εκεί μαζί τους δια της αιωνίας Θείας Αληθείας, αιωνίας Θείας Διακαιοσύνης και όλων των αιωνίων ουρανίων χαρών.
Κύριε, Σ’ ευχαριστουμε για το άγιο Ευαγγέλιο αυτό. Σ’ ευχαριστουμε για την αγαθή εἴδηση αυτή. Γιατί δημιούργησες τον άνθρωπο, να μπορή να νικήση κάθε αμαρτία και κάθε διάβολο. Σε Σένα δόξα και ευχαριστία, πάντοτε νυν και αεί και εις τους

αιώνας των αιώνων. Αμήν.
Πηγές:*sophia-siglitiki.blogspot.com-orthognosia.blogspot.gr*